

אםה דרכורא, סיוםא (נ"א בסותא) דכל גופא, ואקרוי יסוד. וכאן הוא דרגא דמבעט לנטקפא. וכל תיאובתא דרכורא לגבי נוקפא, בהאי יסוד עילן לנוקפא, לאחר דאקרי ציון. דההט הוא אטר כסותא דנטקפא, בבית רחים לאחתה. ובגין ב"ה, יי' צבאות אקרוי יסוד.

בתויב (זהלים קל) כי בחר יי' בציון אוה למושב לו. פד אתפרשת מטרוניתא, ואתחברת במלכא אנטפין באנטפין, במעלי שבתא. אתעביד כלא חד גופא, וכדין יתיב קדשא בריך הוא בכורסיה. ואקרוי כלא שמא שלים, שמא קדישא, בריך שמיה לעלם לעלמי עלמין. כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא, ואתעטר בהו לעלמא דאתי, והשתא אתגליין הכא, זכה חילקי.

האי מטרוניתא, פד אתחברת עם מלכא, כל עלמין מתברבן, ואשתבחו בחדרותא דכלא. (דף רצ"ז ע"ב) כמה דרכורא כליל בתלתא, ושירותה בתלתא. ב"ה כלא הכא, וסיוםא דכל גופא הכא, ומטרוניתא לא מתברבא, אלא בכלא דתלתא אלין, דאיןון נצח הוד יסוד, ומתקבמא ומתקברבא באחר דאקרי קדש הקדושים דלתתא. דכתיב, (זהלים קל) כי שם צוה יי' את הברכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותטא. ובגין ב"ה לית רשותא למיעל פמן, בר מהנא רבא, דאתי מן טרא דחסד. בgin דלא עיל לההוא אטר דלעילא, אלא לההוא דאקרי חסד, ועיל בקדש הקדושים, ומתקבמת נוקפא. ומתקברא hei קדש הקדושים בגו לגו, ואחר דאקרי ציון. ציון וירושלם, תרין דרגין אינון, חד רחמי, וחד דין. ציון, דכתיב, (ישעה א) ציון במשפט תפדה. ירושלים, הכתיב, (ישעה א) צדק יליין ב"ה כמה דאוקימנא.

וכל תיאובתא דרכורא לגבי נוקפא, הכא הוא, וקריגן להו ברכה, דמפטון נפקי ברבן לכלהו עלמין, וכלהו מתברבן. hei אטר אקרוי קדש. וכל קדושים דרכורא עילין פמן, בההוא דרגא דאמינה, וכלהו אתיין מרישא עלאה דגולגלתא דרכורא, מסטרא דמוחי עלאי, דשרין ביה, ונגיד ההייא ברכה בכל שיפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דהנגיד מפל גופא, מתקבמי פמן, ועל דא אקרון צבאות, הכל צבאות דעתאין ותטאין פמן נפקין. וההוא נגידו בתר דאתכנייש, פמן שרין ליה בההוא יסוד קדישא, כלא חוויא, בגין ב"ה אקרוי חסד. וההוא חסד עיל לקדש הקדושים, דכתיב (זהלים קל) כי שם צוה יי' את הברכה חיים עד העולם.